

ΤΗΝ ΕΠΙΟΥΣΑΝ ΤΗΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

‘Η εἰρήνη!

Πληγὴ τῆς κοινωνίας!

Δὲν εἰσεύρω, κυρίαί ἀναγνώστριαί μου, ἐὰν ἔχητε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζετε τὸν κ. Βίρναϊον Λαγόπουλον, καλὸν πολίτην, χρηστὸν οἰκογενειάρχην καὶ κακὸν ἔθνοφύλακα.

Δὲν εἶναι ἀπόγονος τοῦ Διάκου, οὔτε ἐκ τῶν ἐπιστρατευσάντων εἰς Θεσσαλίαν πρὸ δύο ἐτῶν . . . ὄχι . . .

‘Ἀλλὰ αἰσθάνεται ἀκάθεκτον ὄρμην πρὸς τὸν πόλεμον . . . ναι, πρὸς τὸν πόλεμον . . . ‘Ἐξ ὄλων τῶν πόρων τοῦ ἀντι ἰδρωτός ἐξέρχεται πυρίτις καὶ ἐκάστη λέξις τοῦ εἶναι σφαῖρα ‘Ἀρμστρογγ μεγίστης ὀκλής . . . ἀγαπᾷ . . . τὸν πόλεμον καὶ πολεμεῖ καθ’ ἐκάστην εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βυζαντίου . . . καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του . . . ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου.

‘Ἀφ’ οὗ ἡ Βῦρῳπη, ὑπέικουσα εἰς τὰς ἐν Βερολίῳ διασκέψεις, ἀπεφάσισε τὴν εἰρηνικὴν παράδοσιν τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδικασθέντων μερῶν, τὸν κ. Βίρναϊον κατέλαβε λύσσα. Καταρᾶται τὴν Γαλλίαν, ἣτις ἐπρότεινε τὴν εἰρήνην, τὴν Γερμανίαν ἣτις τὴν ἐδέχθη, τὴν Ἀγγλίαν ἣτις τὴν ἐπιβάλλει, τὴν Ρωσσίαν ἣτις τὴν προστατεύει, τὴν Ἰταλίαν ἣτις τὴν ἀνέχεται, τὴν Τουρκίαν ἣτις τὴν δέχεται καὶ τὸν κόσμον ὅλον ὅστις δὲν κινεῖται.

‘Ὁ δῦστηνος Βίρναϊος, ἤλθε σήμερον λίαν πρῶτ’ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, καὶ μ’ εἶρε κοιμώμενον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἤσαν ἐξωγκωμένοι, τὸ δὲ χρομᾶ του, ῥοδόχρου συνήθως, ἦτο κίτρινον ὡς ἀραβόσιτος.

— Δοιπὸν, εἶναι ἀλήθεια; δὲν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα πολέμου; οἱ Τούρκοι παραδίδονται ἀνάνδρως;

— Βίρναϊε, νυστάζω, ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.

— Νυστάζεις, . . . ἐνῶ ἡ εἰρήνη ἀπεφασίσθη;

— Ναι, ἔχω τὸ ἐλάττωμα . . . νὰ ἀγαπῶ τὸν πρῶτον ὕπνον καὶ ὅστις δὲν τὸ ἔχει ἄς ῥίψη τὸν πρῶτον λίθον.

‘Ὁ Βίρναϊος ὅμως μοὶ ῥίπτει . . . ποτῆριον κρύου ὕδατος ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ μὲ ἀναγκάζει ἐκόντ’ ἄκοντα νὰ ἐξυπνήσω.

— Εὐεῖς;— μοὶ λέγει— εἶμαι φυλήσυχος ἄνθρωπος. . .

— τόσον ὥστε δὲν μοὶ βαστᾷ ἡ καρδιά νὰ φονεύσω μίαν κότταν— καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀγοράζω ἐσφαγμένας, ἀλλὰ ἡ εἰρήνη μὲ καταστρέφει.

— Ἐννόησα . . . θὰ ἦσο προμηθευτῆς τοῦ στρατοῦ, θὰ ἀποθήκευσε 500 ἢ 600 χιλιάδας ὀκάδων ὀρυζίου, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ καθήσουν ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ θὰ σοῦ φέρουν δυσπεψίαν.

— Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτὸ, ἀλλὰ πῶς νὰ διέλθω τὰς ἡμέρας μου χωρὶς τὰς ἀψιμαχίας, τοὺς ἐθελοντάς, τὸ ἱππικόν, τὸ πεζικόν, τὸ πυροβολικόν, τὰς κανονοστοιχίας καὶ τοὺς Τούρκους μου;

— Πῶς, τοὺς Τούρκους σου;

— Ναι . . . εἶχα τὸν γεωγραφικὸν χάρτην γεμάτον καρφίτσαις κυναῖς καὶ κόκκιναις . . . ‘Ἡ γυναῖκά μου ἡ Φρόσω— τὴν γνωρίζεις τὴν Φρόσω μου, — τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον— ὠδηγοῦσε τοὺς Τούρκους, ἐγὼ δὲ τοὺς Ἑλληνας . . .

— Μπά!

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἔραπτε πλέον τὰ κουμβιά τοῦ σουρτούκου μου, ἀλλ’ ὅμως ἐπερνούσαμεν τρεῖς τέσσαρὰ ὥρας καθ’ ἡμέραν πολεμοῦντες. ‘Ἐκεῖνη ἔφερεν τοὺς Τούρκους τῆς εἰς τὸν Πηνειόν, ἐγὼ δὲ ὠχυρούμην εἰς τὸν Δομοκόν . . . ‘Ἐκεῖνη μὲ προσέβαλλεν εἰς τὸν Ἀλμυρὸν καὶ ἐγὼ ἀπεσυρόμην εἰς τὸν Πλάτανον, ὁπόθεν πάλιν ἀρμώμενος, τὴν ἐπολιόρκουν εἰς τὰ Φέρσαλα . . . ‘Ἡ γυναῖκά

μου τὴν γνωρίζεις, εἶναι ἀρκετὰ φιλάρεσκος, ἀλλὰ ἀφοῦ ἤρχισεν ὁ πόλεμος δὲν μ’ ἐζητοῦσε οὔτε καπέλα, οὔτε γάντια, οὔτε μανσῶν οὔτε βραχιόλια. ‘Ἐνόησας τὴν οἰκονομίαν δι’ ἓνα σύζυγον;

— Καταλαμβάνω, εἶσαι θῦμα τῆς εἰρήνης.

— Θῦμα . . . καλὰ λέγεις. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον. ‘Εγὼ δὲν εἶμαι βλάξ— τὸ ἤξεύρεις— πᾶν ἄλλο! ‘Ἀναγινώσκων τακτικῶς τὰς ἐφημερίδας, εἶχα κατωρθῶται νὰ μάθω ὅλα τὰ ὀνόματα εἰς ἰζ, εν, γ.λοδε καὶ ῥάτε τῶν τουρκικῶν πόλεων, τῶν ὁποίων ἠγγύουν πρότερον καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν. ‘Ἡδυνάμην νὰ περάσω διὰ σπουδασμένος ἄνθρωπος Ἄλλὰ τώρα ποῦ ὁ πόλεμος ἐματαιώθη, τί νὰ τὰς κάμω τὰς γνώσεις μου; Γίνομαι πάλιν γάειδαρος σὺν πρῶτα!

— Βίρναϊε, ἡ μετριοφροσύνη σου εἶναι ὑπερβολικὴ.

— Κ’ ἐν ἄλλο . . . Γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὴν μηχανικὴν—πιάνω τοὺς ποντικούς, διὰ μηχανῆς ἰδικῆς μου ἐφευρέσεως.—Εἶχα ἐφεύρει λοιπὸν μίαν παγίδα, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ πιᾶσθαι τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὴν μύτην καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἐδῶ ζωντανούς . . . φαντάσου τί ἀριστούργημα! . . . ἀλλὰ τώρα ποῦ συνωμολογήθη ἡ εἰρήνη, τί νὰ τὴν κάμω;

— Φέρ’ τὴν εἰς τὸν Βαλτινόν, καὶ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον . . . Ὅ, ἔχωμεν δὲ πολέμους!

— Περιττὴ παρηγορία! οἱ Τούρκοι εἶναι ἀνανδρῶν . . . παραδίδονται, δὲν πολεμοῦν!

— Βίρναϊε, ἀρχίζω νὰ σὲ λυποῦμαι! Εἶσαι θῦμα τῆς Βίρνης!

— Ναι, εἶμαι θῦμά της. ‘Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς ξεύρεις, εἶναι ζῶον τῆς συνήθειας. Εἶχα συνηθίσῃ νὰ βγάζω τὴν σημαίαν εἰς τὸν ἐξώστην μου ἡμέραν παρ’ ἡμέραν— καὶ τώρα τίποτε.— Ἐπῆγαίνα εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἐμαχόμεν μὲ τοὺς φίλους μου εἰς τὴν Δερβὲν Φούρκα . . . εἰσπρόχουμν θριαμβευτικῶς καθ’ ἡμέραν εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὴν μίαν . . . κατέστρεφον τὸν Τουρκικὸν στόλον εἰς τὰς δύο μ.μ. . . . ἔπερνα τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἓνα παγωτὸ εἰς τὰς 5 μ.μ. ἐσφιγγον τὸ χεῖρ τοῦ Σουλτάνου, τοῦ Γεωργίου, ἐνηγκαλιζόμεν τὸν Μωχαμὲδ πασσᾶ, καὶ ἔπερνα κάθε βράδῳ 20—25 χιλ. αἰχμαλώτους.— Τώρα τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Τί θὰ εἰπῶ πλέον εἰς τὴν γυναῖκά μου, εἰς τοὺς φίλους μου; πῶς νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βυζαντίου;— Ἐτελείωσαν αἱ μάχαι, τὰ κανόνια, τὰ μυδροβόλα, αἱ τορπίλλαι . . . καὶ ἀρχίζουν τὰ γάντια, τὰ φουστάνια, τὰ βραχιόλια.

— Σὲ συλλυποῦμαι, Βίρναϊε, καὶ μοῦ ἔρχεται νὰ κλαῦσω . . . Δός μοι τὸ μανδύλι σου.

— Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Χρεωστῶ δύο ἐτῶν ἐνοίκιον εἰς τὸν οἰκοκύρη μου . . . Μὲ τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐκκρεμῆθ ἔσιν τῶν πραγμάτων, τὸν ἀπέφυγα ἕως τώρα. Σήμερον ὅμως ποῦ ὁ πόλεμος ἐματαιώθη καὶ ἡ εἰρήνη μᾶς ἐκάθησε εἰς τὸ σβέρκο ἐμπαικτικῶς, τί νὰ προφασισθῶ πλέον, τί νὰ κάμω;

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, ἀλλὰ μάθε πρὸς παρηγορίαν σου, ὅτι δὲν εἶσαι τὸ μόνον θῦμα. Κ’ ἐγὼ ὑπεσχέθημι εἰς τὴν ἐρωμένην μου, ὅτι θὰ τὴν πάρω γυναῖκα, ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

— Δυστυχῆ!

— Εὐεῖς τί νὰ κάμωμεν; Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα! Νὰ κάμωμεν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Βῦρῳπην διὰ λογαριασμόν μας.

‘Ὁ Βίρναϊος ἀκόμη φεύγει, ἐγὼ δὲ ἀπεκοιμήθηκα πάλιν.

Fra Diavolo.